

Karin i Frälsningsarmén

Karin hade ingenting emot skolan. Lektionerna var ganska intressanta. Men rasterna tyckte hon inte om. Ofta retade de andra barnen henne för att hon gick på gudstjänster i Frälsningsarmén. Då blev hon ledsen.

Nu är Karin Hartman vuxen och hon tänker ibland tillbaka på hur det var när hon var barn. Då säger hon så här:

”Inte var det roligt då de andra barnen ropade ’Frälsis’ efter en. Och ändå – också det hade sitt goda med sig. Man lärde sig att våga vara annorlunda än andra. Man vande sig att ifrågasätta människors värderingar, och man fick småningom mod att gå sin egen väg.”

Ofta beundrar folk den som vågar ha en egen åsikt. Den som inte ger efter bara för att alla andra tycker på ett bestämt sätt. Det gäller inte bara Karin i Frälsningsarmén. Det kan gälla dig. Karin har fortsatt, att frimodigt bekänna sin tro på Jesus. En av hennes böcker heter ”I fiskens tecken”.

De första kristna blev förföljda för att de trodde på Jesus. När de mötte någon okänd var de försiktiga att berätta om sin tro. Med en pinne kunde de rita en fisk i sanden. Om den andra också var kristen ritade han också en fisk. Så vågade de tala med varandra och visste att det inte var en förföljare.

Varför ritade de just en fisk? Jo, för att bokstäverna i det grekiska ordet *fisk* var första bokstäverna i namnet Jesus Kristus Guds son Frälsaren. Efter det har många kristna blivit retade för att de tror. Kanske just så som Karin Hartman blev. När hon svarar på frågan vad det är att vara en kristen, säger hon:

Att stanna en stund under vandringen,
rita en fisk i sanden och sedan dra vidare
mot de levandes land, där all längtan uppfylls.

Dagens bön: Jesus, ge mig mod att berätta att jag är din vän.